

рода шепне за вашата слава! Ние, орлетата, беремъ цвѣтя, за да свиемъ вѣнцитѣ, които ще кичатъ възшитѣ безсмъртни образи. Ученицитѣ кичатъ училищата за този великъ день. И когато всичко е свършено, ученицитѣ не напушатъ училището, ходятъ отъ стая въ стая и се любоватъ на вашитѣ портрети, които поглеждатъ надъ хубавитѣ вѣнци.

Настъпва най-последъ свѣтлиятъ празникъ 24. май. Той ни спомня за вашето велико дѣло, което направи народа ни силенъ, съ свой езикъ и своя книжнина.

Вие винаги ще будите трепетъ въ нашитѣ сърдца. Ние вѣчно ще почитаме и славимъ дѣлото Ви, което прослави българското име.

Надежда Н. Бояджийска
орле отъ III класъ
с. Крушовица, Орѣховско

ОБОРИЩЕ

Презъ единъ топълъ юлски день, отъ Панагюрище се опътваме къмъ Оборище; мѣстото — свѣтиня за нашата скъпа България.

Вървимъ бодри и усмихнати изъ прашния пѣтъ, който като бѣла лента се вие надолу. Пѣемъ. Игривата пѣсенъ прелита надъ могъщитѣ, огромни планини, обграждащи пѣтя ни и се понася къмъ небето — безгранично и дълбоко. Тази дивна природа, която е предъ насъ — хълмове, долини, равнини и тучни златни ниви — е България. Страна, въ която сме отраснали и за която сме готови да умремъ.

Отпреди ни се тъмнѣе гора. Високи и стройни букове сж устремили върхове къмъ небето; срѣдъ тѣхъ, като чайка е кацнало лесничейството, а задъ лесничейството е Оборище. Пристигаме. Малка полянка, оградена съ тъмна гора. Между широкитѣ дънери на старитѣ дървета се чува сладкия шепотъ на палава рѣчичка,

съ чиито води се разхлаждаме. Тръгваме за самия паметникъ, предвождани отъ стария добродушенъ пазѣчъ.

Пжтечката се провира между храсталаци и дървета и води нѣкъде къмъ сърдцето на гората. По пжтя навсѣкъде четемъ поучителни надписи, които стоятъ тукъ кой знай отъ кога. „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира“ — чета. „Уми за своята родина, за да живѣешъ вѣчно“ — привлича вниманието ми другъ. И още много надписи се редятъ предъ насъ.

Пжтечката свършва. Открива се чудно хубава полянка, разположена всрѣдъ планината, обградена съ гора. Пладне. Върху лѣтния въздухъ тегне мараня. Цвѣтенцата сж разтворили чашки и сладката имъ миризма изпълва всичко наоколо. Хубавитѣ главици леко се полюшватъ отъ нѣжната милувка на зефира. Шарени пеперуди и трудолюбиви пчели хвърчатъ радостно и смучатъ храница. Между тъмно-зеленитѣ листа на дърветата се преплитатъ паяжини, позлатени отъ слънчевитѣ лъчи. Въ срѣдата на поляната се издига скромненъ бѣлъ паметникъ. Петъ халки, склучени въ желѣзна верига, избразяватъ петвѣковното робство. На паметника сж написани имената на героитѣ. Надъ паметника шушнатъ приведени клони. Шепотътъ имъ се смѣсва съ пѣсенъта на рѣчичката и надъ всичко това се шири бистрото и спокойно небе.

Това мѣсто е Оборище. Великото Оборище, което блести въ нашата история. Тука Бенковски откри първото Велико народно събрание. И после, съ своитѣ юнаци, храбро загина за свободата на поробената си Родина.

Ние колѣничимъ и тихо запѣваме „Покойници“. Следъ свършване на пѣсенъта полагаме на паметника хубавъ вѣнецъ, изплетенъ отъ гор-